

BARABÁS LÁSZLÓ

FARSANGI ÉLETSZÍNJÁTÉK SZÁSZNÁDASON ÉS
PIPÉBEN⁵⁷

Farsangi az idő, és lakodalomba vagyunk hivatalosak Segesvártól nem messze, Szásznádasra. Húshagyókedd körül farsangi lesz a lakodalom is; tréfa vagy éppen paródia.

A farsang gondolatköre közismerten szorosan összefügg a násszal, a házassággal, a termékenységgel és bőséggel. Nem véletlen, hogy az erdélyi magyar népi farsangi játékok fő témája valamilyen formában a házasság, leggyakoribb figurái napjainkban is a menyasszony és a vőlegény. Népszerűségüket annak is köszönhetik, hogy évszázadokig a farsangi időszak volt a házasságkötések hagyományos, sőt kötelező ideje. Minden felnőtt lány és legény igyekezett férjhez menni, megnősülni a legalkalmasabb farsangi időben, nehogy vénleánynak vagy vénlegénynek maradjon. A farsangi lakodalmas játékok többségében nem nehéz felfedeznünk a szimbolikus ráhatást, biztatást. De a farsangi lakodalom csak ritkán a valóságos esküvő utánzása, inkább a fordítottja: ünnepélyes – szimbolikus vagy parodisztikus, esetleg groteszk népi színjáték.

Efféle lakodalomra, vendégségre készülnek Gergely Jánosék. Legutóbb a nyolcvanas évek végén öltöztek „bakkusoknak” – így nevezik a farsangi figurákat –, a változások utáni összevisz-szaságban lemondtak erről a farsangi vén szokásról is. A múlt héten üzenték, hogy most újból összeállnak és felkészülnek. Húshagyókedden szerették volna, de többen állami munkán dolgoznak, nem hiányozhatnak, ezért vasárnapra halasztották.

A „bakkusozó” társaság tíz óra körül a kultúrháznál gyülekezik. Már megjöttek a szekerek és meghozták a „menyasszonyt”; egy derék fiatalember hosszú fehér ruhába öltözött, melle kitömvé, ahogy kell, slájerrel és álarcosan, szemüvegesen, hagymakoszorúval a fején. Melléje ül majd az első szekérre az „anyja”,

⁵⁷ BARABÁS L. 2000, 62–68.

fekete ruhában, fejkendősen, ahogy a *búszülőnek* illik, tarisznyával a hátán, hátrébb a pálcás „vőfélyt” és a „nyuszóleányt” illeti meg a hely, no meg a három „kisnyoszolyót”. (Rendes lakodalom ez, kérem, nem hiányozhatnak a gyermek szereplők sem!) Erre a szekérre kérezkedik fel a lábtörlőt áruló, kéregető „cigányasszony, Brája” is. (Béres Ilonát rejti a maszk, megismerem alakját, hangját, nemrég jártam náluk farsangi szokásokról érdeklődni.) Mutatja, hogy terhes, vigyázni kell rá, nehogy az úton valami baj essék. A második szekérre ülnek a „nagyszülők” – falusi öregasszonynak és öregembernek öltözött két fiatalasszony – és a rokonság. Ők a „nyámosok”: két cigánynak öltözött házaspár, „Laji és Kati, „Gabi és Mindruta”. Laji edényjavító mesterember, és ehhez megfelelő szerszámja is van, jól megtermett murok képében. (Laji természetesen asszony, Katit férfi alakítja. Laji, azaz Hatos Ilona lesz a mai farsangi színjáték egyik főszereplője). A vendégseregbe tartozik Chaplin is, harisnyaálarcra festett bajusszal, kis szakállal, parókásan, kalaposan. A harmadik szekéren kályhát visznek, ég a tűz benne, a szakács palacsintasütéshez készülődik.

Az utcai farsangi menetek szinte elmaradhatatlan mozzanata sokfelé Erdélyben a palacsintasütés és -osztogatás. A szekerek elé két lovas legény áll: az egyik „székely huszár” báránybőr sapkában, posztóujjasban, csizmában; a másik lovas „Zorró” fekete köpenyben, kalapban, dobbal a nyakában. A zenészek mellett ő lesz a fő zajkeltő.

Bakkusozó lakodalmunk zajban, kiabálásban – ijjujgatásban és összevissza éneklésben már az első percekben túltesz bármelyik rendes esküvői meneten. Brája kifogyhatatlan a menyasszony és a násznép ócsárlásából: „A menyasszony így meg úgy,/ A pendelye tiszta húgy” – rikoltja, és ez még az igen jámborok közül való. Laji sem tétlen egy pillanatig se. A nadrágján elől egy lappancsszerű folt lóg, s azt félrehúzva, előveszi „szerszámát” – a murkot spárgával mozgatni is tudja –, és reperálnivalót kér az asszonyoktól. A túlságosan kíváncsiskodók a látványtól meghökkennek, megfordulnak, szaladnának is, nem is, Laji utánuk. A menyasszony anyja elpanaszolja, hogy miért nincs

vőlegény, mi történt az éjszaka: „Meggzökött a sok pénzzel, s itthagya a drága leányomat.” „De vajon felcsinálta-e azelőtt? – kérdezik a vendégseregéből. Az anyja nem tudhatja, mert mit tudnak manapság az anyák, de tudja a „lánya”, mert vékony hangon elrebeget: „Már háromhónapos vagyok...” Még egy okkal több, hogy azonnal meg kell keresni a vőlegényt. „Nem látták-e, jó emberek – kesereg tovább az anya maszkiában Fülöp Juliánna –, nem látták-e azt a gazembert, egyik lábával sánta, nem tudom a bal vaj a jobb... egyik karja hiányzik... vak a szemével, nem tudom, a jobb vaj a bal...” Úgy hallották a népek, hogy a szomszéd faluba, Pipébe futott.

Gergely János vezényszavával indul is a menet, hogy a vőlegényt Pipében megkeresse és visszahozza. Ő a szószóló, a közvetítő a *bakkusok* és a külvilág között; tekintélyét, méltóságát csak egy *kankóspálca* jelzi. Már a készülődéskor sokan odagyűltek a faluból, legtöbben hosszú, színes szoknyában vannak. Báméskodnak, sugdolóznak, integetnek. Magatartásuk kíváncsi, rokonszenvező, de inkább távolságtartó: „Lássuk, mit művelnek a magyarok.” Ezt tapasztalom másutt is a nádasi utcán. Román beszédet hallok az egyik kapuban, odamegyek és megkérdezem a bácsitól nagy ártatlanul, hogy mi ez a menet, mit csinálnak ezek az emberek az úton... „Kezdődik a böjt a magyaroknak – válaszolja –, s ebből az alkalomból („la lasarea postului”) egyet mulatnak.”

Míg végigszekerezik a lakodalom a falun, nézelődhetem és meggyőződhetek, hogy tipikus erdélyi szász településen járunk. Arra vall szép evangélikus temploma a hegy alatt, széles utcái, terei, magas tetős, oromdíszes házai, kőből és téglából épült hatalmas kapui. Nincsenek pontos adataim, de az itt lakó magyaroktól tudom, hogy a második világháborúig, sőt egészen a kollektivizálásig jobbára szászok éltek Nádason, kevés magyar és román. A szászoknak is megvolt a magyarokéhoz hasonló farsang végi szokásuk. Társadalmi, közösségi életüket a „szomszédságok” szervezték. Nádason négy szomszédság működött. Farsang végén különböző komikus alakoknak – cigánynak, menyasszonynak, vőlegénynek, bikának – öltözve egyik

szomszédság felkereste a másikat, végigvonultak a falun, utána közösen ettek-ittak, mulattak. „Mi is elmentünk a szászokhoz a szomszédságba, és jól fogadtak – emlékezik Pálffy Vilma néni. „Csak a szászok most a revolúció után mind elmentek. Egyből elrohant az egész.”

A nagyhíd mellett beszélgetünk, a falu felső végén. Ez a magyarok „szomszédsága”, itt inkább ők laknak, közel van az unitárius templom is. A híd előtti téren egész csapat asszony várja, fogadja a bakkusokat. Itt már nem a kíváncsi, de távolságtartó magatartás jellemző; az asszonyok közel mennek a szekerekhez, tapogatják, fogdossák az áruhásokat, hogy megismerjék őket. Káposztalét kínálnak, kacagnak a maszkurákon. Azok pedig ijjujgatnak, énekelnek, menyasszonyt ölelgetnek, kolbászárt kiáltanak, murkot kínálnak, folyik a lakodalmi játék. Asszonyi a játék, egy-két nadrágost látok a kör szélén, már lődörögnek.

Pipe nincs messze, két-három kilométernyi lehet a távolság, szekérrel hamar odaérünk. Ebédidőre jár, kihaltak tűnik a falu, az emberek nemrég jöttek haza a templomból. A lakodalmi menet zajára csak a nyugalmukból felzavart libák gágogása válszol. De, ahogy haladunk a patak mellett a templom irányába, egyre meredekebb lesz az út, és néhány emberrel is találkozunk. Aztán azon veszem észre magam, hogy a vendégsereggel sodródva már bent vagyunk az egyik udvaron.

Bezúdul a násznép a kapun, ellepik az udvart, a legközelebbiek a szobába tódulnak. Egyből farsangi, feje tetejére állított világ teremődik. A menyasszony anyja a vőlegényt keresi, Brája lábtörlőt árul, a násznép táncolni akar, a szakácsok a konyhára gyűjtenek, tojást keresgélnek. A házigazda is táncolni akar, tudja ő, miért, egy-két forduló után felkapja és ellopja a menyasszonyt. De őt nem is kellett nagyon lopni, ment magától. „Elszerette a házi embert.” Míg a másik szobában vannak, a háziasszony mindenkitől kérdi: „Ezt most hogy rendezzük?” Úgy, hogy előkerítik és a menyasszonhoz viszik a „vőlegényt”. Jó helyre jöttünk, mert ideszaladt, a konyhában szunyókált éppen, mikor rátaláltak. Most a kárvallott anyóson a sor, hogy nekiszegesse a kérdést: „Ezt most hogy rendezzük?” A pénzt adja visz-

sza, béküljenek ki, táncoljanak, legyen még egy menyasszonyi tánc. A farsangi lakodalomban minden lehetséges. Táncol hát az „ifjú pár”, aztán sorra táncoltatják a menyasszonyt, kikerülnek az udvarra. Az utcán közben összegyűlt a szomszédság. Szóbeszéd kezdődik arról, hogy miért futamodhatott meg a vőlegény. A pipei asszonyok a pénz-sztorit nem ismerik, ők nincsenek ebbe beavatva. „Az lehetett köztük a baj – folyik a szó –, hogy a vőlegényé nem elég a menyasszonynak.” Az egyik élelmes asszony már hozza is a sütőkemencebeli kenyérvonót, és dugjadugdossa a „menyasszony” fehér ruhája alá, pótolni a pótolni-valót. S közben nyúlnak el a kacagástól.

A játék hevében Laji önálló jelenetbe kezd, előveszi a „szerszámját”, és mesterségét ajánlja: „Én Pipére jöttem foltozni, lyukakat dugni”. „Ide szerszámreperáló kéne” – replikáznak az asszonyok. „Itt van a szerszám, né mekkora – veszi elé a murkot –, kicsi, de бүтүс”. „Adjanak az én uramnak is, cseréljék ki, Pipén mind olyanok vannak, hogy ki kéne cserélni.” „A szerszám erősen drága.” „Ennél erősebb kellene.” „Jöjjön, menjünk bé, próbáljuk ki. A lyukat bédugom.” „Csinálják meg a komándát, mert hozom maguknak is.” – kiáltja a többieknek. Így folyik, majd hömpölyög, aztán meg-megakad a spontán szövegelés a szerszámtémára, Brája körül pedig a kolbásztémára. Mintha a commedia dell’arte színházában lennének. „Kicsi kolbászt, kolbászt” – kiáltja Brája, de ahelyett megjegyzést kap a legközelebbi asszonytól: „Úgy látom, szereted a kolbászt”, és máris a kolbász többféle jelentése vidámítja a kedélyeket. Végül Brája megkapja a kolbászt, kosarába teszi, de elégedetlen, mert: „Erősen le van koncsorodva!” Közben a menyasszony-vőlegénymese is tovább bonyolódik. A nagy zürzavarban a kormos arcú, foltos nadrágú vőlegény újból megszökik, erővel hozzák vissza a párja mellé. Ócsárolják, szidják: „Ilyen mazlag vőlegényt még nem láttam”, „Bé van kormozva”; „Ez nem képes semmire.” Gergely Jánosnak is az a véleménye, nincs más hátra, el kell vinni a tiszteletes úrhoz, hogy adja össze őket, hogy ne tudjon többet megszökni.

Farsangi párt adjon össze rendes, hivatalos pap? Szó se róla, szokott lenni a farsangi lakodalmas játékokban pap és tréfás

esketés, de ezekben a pap is az állakodalom, a farsangi világ szereplője, nem a falu lelkipásztora. Mi lesz ebből? Azzal nyugtatom magam, míg a parókia felé tartunk, hogy Gergely János bizonyára a tiszteletes urat is beavatta a játékba, különben nem lenne olyan magabiztos. Gergely János hosszú évekig volt a nádasi unitárius gyülekezet gondnoka, most pedig Bálint Sándor a gondnok, és cigánynak öltözve a bakkusozó társaság tagja. Megállnak, elcsendesednek az udvaron, a tiszteletes úr a lépcsőn, Gergely János, mint lakodalmi szószóló előadja jövetelük célját: „Máma utója a farsangnak, s egy pár ember felöltözött, hogy egy kicsi szórakozást csináljunk. Eljöttünk ide vendégségbe. Azt szeretnők, hogy a tiszteletes úr eskesse meg viccből ezt a két bakkust.” Brája közbevág: „Ezt a két bakkot!” Nagy, felszabadult kacagás hullámszik végig a farsangi gyülekezeten. A tiszteletes úr szólal meg ezután, mintha ő volna a lakodalmi sereg másik szószólója: „A jelenlevőket szeretettel fogadom. Örvendek, hogy megtiszteltek azzal, hogy meglátogassák ezt a parókiát, ami sajnos üres, asszony nélküli.” „Keresünk egyet” – kiáltják a vendégek közül. Brája nem állhatja meg szó nélkül: „Itt vagyok én, ne búsuljon! Maga kell nekem! Itt a menyasszony!” A farsang szelleme, a „fordított világ” szabályai alól senki sem kivétel, még a pap sem. Mi következhet még ezután? A tiszteletes csöppnyi zavar nélkül, évődő-komolyan, szószólói hangon folytatja: „A jó hangulatot sose hagyják el, mert ez az, ami egyensúlyba hoz és talpon tart. A másik, amit mondani szeretnék, az, hogy váljék uralkodóvá köztünk a szeretet, amit Jézus mindenki szívébe igyekezett belopni. Arra kérem a jó Istent, hogy ezt a szeretetet adja meg. A jó hangulatot is, ami megszépíti az életünket. A jó Isten adjon egészséget mindnyájunknak, szívéből kívánom!” „Éljen!” „Éljen az új pár!” – kiáltja a vendégsereg. „Zenét, vágjátok” – s azonnal táncba kezdenek. S miközben a sokadik menyasszonyi táncot járják a parókia udvarán, magamban is éljent kiáltok Létay Áron unitárius lelkészre. Néhány keresetlen mondatával áldását adta, no, nem a fonák farsangi párra, elkerülte a csapdát, nem vált bakkussá, hanem gyülekezete farsangi játékára, jókedvszomjára, megsejtve annak

mély emberi tartalmát. Szavaiból kiérezhetően jól tudja, hogy aminek most résztvevőjévé vált, nem ellentétes a szószékről hirdetett igékkel, hogy hívei lelkében nem választható szét mereven – mint ahogy a mi lelkünkben sem – a szent és a profán, a komoly és a vidám, a fennkölt és alantas, a sár és az arany.

A parókián túl már alig van néhány ház, nincs hova tovább menni. A vőlegény megkeresésével és a fiatal pár összeadásával a bakkusok részéről, úgy látom, a színjáték elérte tetőpontját és célját. Indulhatunk vissza Nádasra. Vőlegényünk a hegyen túlra is futhatna, mert Fél János⁵⁸ magyarzsákodi születésű. Pipe, Magyarzsákod és Vécke szomszéd faluk. A szájhagyomány szerint a pipeiek Véckéről jöttek mai lakóhelyükre. A Kis-Küküllő egyik mellékvölgyéből, a Zsákod vize mellől áttelepültek a másikba, Nádas mellé. Arról nem szól a szájhagyomány, hogy mikor és miért.

Most ezen a szűk patak völgyön vonul énekelve hazafelé a lakodalmi sereg. Szétterjedt a hírük, hangjuk, zajuk a faluban, és minden mozdulni tudó pipei az utcára gyűlve várja a menetet. Úgy fogadják, ahogy a lakodalmat szokásos; az út közepére szalmacsomót hoznak és meggyújtják, hosszú kenderkötéllal elkötik az utat. Ettől kezdve a játék irányítása az ő kezükbe kerül. Záporoznak a kérdések a kötélen túliakhoz: „Melyik országból jönnek? Kik lennének? Nem hoznak-e valamilyen betegséget? Ki a vezére a csapatnak? Milyen úton járnak? Hová mennek?” Felelni kell, mégpedig a kérdezők gondolkodásmódja szerint, és úgy, hogy minél több legyen a nevetnivaló. Ha jól számolom, három-négy helyen is elkötik az utat, míg a falu végére érünk. De ezek az útelkötések sem olyanok, mint a rendes lakodalomban. Azokban, ha a vőfély vagy a násznagy nem tudott megfelelni valamelyik kérdésre, váltságdíjat kellett fizetnie, hogy továbbengedjék a menetet, legtöbbször bort. Most ez is megfordult.

⁵⁸ Adorjáni Rudolf Károly megjegyzése: A „Fél” név, Barabás László szövegében is elírás lehet: Magyarzsákodon ilyen nevű család nincs. A helyes név: Széll, ilyenek élnek Zsákodon. Gergely Tót János vejét Széll Jánosnak hívják, magyarzsákodi.

A kérdezők hozzák, adják a bort, és szemmel láthatóan húzzák az időt, nem akarják a kötelet eloldani, hogy minél több ideig velük legyenek a bakkusok. Az egyik helyen viccet mondanak az egyszeri székelyről, aki a határsorompót szerette volna magával vinni, a másik megállónál Sonka vajdáról és Cibere vajdáról tudnak történetet akik „húsajó kedden” összeverekedtek, s Cibere vajda győzött, ő fog uralkodni egészen „húsétig”. Biztosítják az „idegen csapatot”, hogy ebben a faluban nincsen járvány, nincs betegség: „Nálunk nincsen gripa, csak ilyen vén-asszonyok né, hetvenesztendősök” – így az egyik útelkötő. „Ha vének is vagyunk, nem hagyjuk magunkat” – így a másik.

Násznagy uramnak és a vőfélynék meggyűlt a dolga, ők kell válaszoljanak a sok kérdésre. Bele-beleszól Chaplin is. Zorró dobol, a zenészek „vágják”, sülnek a palacsinták a szekéren, s fehér köpenyes „szakácsnő” osztogatja a népeknek. Ellenben az eddigi három főszereplő kezd furcsán, nem farsangi módon viselkedni. Brája már nem ijjujgat, csak bemutatkozásképpen követeli a tojást és a kolbászt, le-lemarad a társaságtól asszonyokkal tereferélni. Laji is elfeledkezik fontos szerszámjáról, hirtelen meglát valakit, odafut, megöleli, megcsókolja, hosszas beszélgetnek. „Gyermekkori barátnök vagyunk” – súgja, amikor elmegyek mellettük. A menyasszony eléggé bizonyította már, hogy kaczer, szerelmes természetű, de ennyire? Éppen egy öregasszonyt ölelget a kapuban. „A nagyanyja. Itt lakik az öreg mamája Béres Jánosnak” – világosít fel Gergely János. „És násznagy uramnak kije lakik Pipében?” – kell most már feltennem a kérdést, mert sejtem, hogy a vőlegény megkeresésének a cselekménye a farsangi játék felszíni része csupán, mélyebb oka lehet a nádasi bakkusok Pipébe jövetelének. Gergely János sorolni kezdi. Az első házban, ahová bementünk és megtaláltuk a vőlegényt, édes testvére, Gizella és sógora lakik. A szomszédok is rokonok. Visszafelé két sógornője, Bálint Ágnes és Bálint Ida állította meg külön-külön a menetet. „Mind értik a viccet.” Pipében laknak Bálint Sándor szülei is, éppen a kapujuknál kötötték el újból az utat. Az a fehér kötényes asszony az asztalnál Sanyi édesanyja, Béres Ilona (Brája) anyatársa. Kap-

kodom a fejem: itt mindenki mindenkinek rokona, ismerőse, jó barátja? Kik is tulajdonképpen ezek a nádasi bakkusok, hogy Pipében élnek a nagyanyák, édesanyák, gyermekkori barátnők, sógorasszonyok?

Sorra vesszük Gergelyné Bálint Margittal, és kiderül: szinte mindannyian pipei származásúak. Pipei az apjuk, anyjuk, vagy még ők is ott születtek. Gergelyék felnőttkorukban költöztek Nádasra, Bálint Sándor odanősült, Hatos Ilonkának a nagyapja odavaló. Különben ilyen az egész nádas magyarság. Szásznádasnak kevés magyar lakosa volt, úgy tizenöt százaléknyi. A gazdag szászokhoz jöttek dolgozni. A szászok kivándorlásával, a nagy házak megüresedésével megkezdődött a cigányok és a románok betelepülése. És a magyaroké. A magyarok főleg Pipéből jöttek. Az 1970-es és 1975-ös árvíz sok házat tönkretett, már akkor többen Nádasra költöztek, ekkor jöttek Gergely Jánosék is. Szászoktól vásárolt házban találtak új otthonra. A fiatalok inkább Segesvárra mentek. Az elköltözés egyik oka az volt, hogy Pipén nincs bevezetve a gáz, és messze van az országút. Nádason gázzal fűtenek, főút mellett fekszik, lehet ingázni Vásárhelyre, Segesvárra.

Ahogy fogyott, fogyatkozott a pipei unitárius gyülekezet, úgy nőtt, növekedett valamelyest a nádas leányegyház. Templomot is építettek – dugva, titokban – a patak mellé. Pipében csak az öregek maradtak. Hatvan éven alul nincs senki a faluban, egyetlen gyermek kacagása vagy sírása sem veri fel a csendet. Akik itt nyüsletnek most körülöttünk, mind Nádasról jöttek, ők az unokák, a dédunokák. S ha nincs gyermek, iskola sincs Pipében, és nincs Nádason sem magyar osztály. Kérték a szülőket, de a kérelem valahol elakadt. Léтай tiszteletes úron kívül nincs más magyar értelmiségi a két faluban. Szívesen és nagyrabecsüléssel emlékeznek előző papjukra, Fóris Gézára is, aki harminchárom évet szolgált, és még azelőttől Adorján Károlyra és feleségére, aki sok színdarabot tanított a pipeieknek. Az egyházi ünnepeken kívül egyetlen esemény szakítja meg az idő monoton folyását: a temetés. Arra még összegyűlnek. De amikor tűz ütött ki a kicsi erdőben, már alig akadt, aki oltsa.

Ezért nem akarnak megválni ettől a mai nagy eseménytől, ezektől a kacagnivaló bakkusoktól. Ezért kísérnék legszívesebben Nádasig őket. Amikor mégis búcsúzni kell, szószólójuk – előáll végre egy férfi – ábrázolja és hangja egyáltalán nem farsangi, hanem éppenséggel nagybőjti. „Nagyon szépen köszönjük a szomszéd falunak, a magyarságnak, Vásárhelyről a riportereknek, hogy ebbe a kicsi faluba megkerestek münköt, s egy kicsi vidámságot hoztak. Annyira el vagyunk szigetelve az élettől, a kultúrától, nem is tudunk egyebet, csak a földműves munkát. Mű vagyunk itt páran nyugdíjasok, akik jártuk a világot, de hazakerültünk a föld mellé. Úgy gondoltuk, hogy ez a földművesség meg fog alakulni, de már odakerültünk hogy napról napra gyengül...” Gyengül a szószóló hangja is, nem tudja folytatni. Sírás fojtogatja. S ahogy körülnézek, több idős asszony és ember szemében könnyeket látok. A bakkusok is csöndesek, elnémult a farsangi lárma. Mintha temetésen lennénk. Érzem, meg kell szólaljak, várják. De mit mondhatnék? Talán azt, hogy értem, érteni vélem, miért jöttetek Pipébe lakodalmazni, mire való nektek ez a farsangi játék. Paródiának, bohózatnak indult, aztán átváltott életszínjátékba, s a végére túlcsoordult belőle az élet, erdélyi magyar életünk torokszorító valósága. Megérte. Meghajtom fejemet előttetek. Döbbenetesen jól „játszottatok”. Levehetitek a bakkusálarcot, este anélkül mulathattok.